

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem, se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Lesy České republiky, s. p., se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 8. 2015, č. j. 10 A 136/2014 - 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- II.** Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení **se zamítá.**
- III.** Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení jsou **p o v i n n i** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 8.228 Kč do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Martina Flory, Dr., advokáta, se sídlem Lidická 710/57, Brno, a to rovným dílem.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2014, č. j. KUJCK 50447/2014/OZZL O-93, zrušil rozhodnutí Městského úřadu Soběslav (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 3. 2014, č. j. MS/06005/2014, kterým byl žalobce podle § 37 odst. 6 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změnách a doplnění některých zákonů (lesní zákon) pověřen výkonem funkce odborného lesního hospodáře (dále též „OLH“) v lesích s celkovou výměrou do 50 ha, pro které

jsou zpracovány lesní hospodářské osnovy v územním obvodu Chýnov (část zařizovacího obvodu Soběslav) a řízení zastavil.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že povinnosti OLH jsou dány lesním zákonem a prováděcími právními předpisy. Správní orgán prvního stupně není žádným ustanovením lesního zákona zmocněn při pověřování výkonem funkce OLH dle § 37 odst. 6 lesního zákona tyto povinnosti rozšiřovat nebo upravovat. Pracovní náplň nově jmenovaného OLH (žalobce) stanovená v příloze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však jde mimo a nad rámec povinností OLH daných lesním zákonem. Snaha správního orgánu prvního stupně zajistit za stejného objemu poskytovaných finančních prostředků ze státního rozpočtu vlastníkům lesních pozemků, kde je výkon funkce OLH hrazen státem, větší nabídku poskytovaných služeb v rámci činnosti OLH je podle žalovaného v rozporu s § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť povinnosti OLH jsou dané lesním zákonem a prováděcími právními předpisy. Správní orgán prvního stupně toto ustanovení správního řádu porušil podle žalovaného také tím, že vyhlásil a prováděl „výběrové řízení“ ve kterém hodnotil nabídky jednotlivých uchazečů o výkon funkce OLH. Skutečnost, že žalobce by byl ochoten pro vlastníky lesů vykonávat služby OLH nad rámec stanovený lesním zákonem a prováděcími právními předpisy, nemůže být podle žalovaného důvodem pro jeho pověření výkonem funkce OLH. Správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, neboť neprokázal, že osoba zúčastněná na řízení jako OLH při své činnosti porušovala lesní zákon či jiné právní předpisy. Žalovaný dále dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně porušil § 68 odst. 3 správního řádu tím, že řádně neodůvodnil své rozhodnutí a § 85 odst. 4 téhož zákona tím, že řádně neodůvodnil výrok o vyloučení odkladného účinku podaného odvolání. Podle žalovaného nebylo prokázáno, že žalobce je schopen v rámci zákonných povinností lépe vykonávat funkci OLH než předchozí OLH (osoba zúčastněná na řízení).

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž v první řadě namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že neobsahuje náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný podle žalobce neobjasnil, z jakých důvodů rozhodl o zastavení řízení, pouze zmínil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemělo být vydáno. V této souvislosti žalobce poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 5 As 55/2008 – 87. Nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřuje žalobce také v tom, že s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlížel k vyjádření žalobce k odvolání. Žalovaný nevysvětlil, které služby stanovené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v jakém ohledu jdou nad rámec povinností stanovených OLH lesním zákonem a prováděcími právními předpisy. Požadavek, aby OLH zajišťoval co možná nejširší soubor služeb, je podle žalobce zcela legitimní a odpovídající zákonu i rozhodovací praxi soudů, viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2010, č. j. 7 Ca 141/2008 – 36. Výše nákladů státu na činnost OLH je konstantní a není nijak ovlivněna osobou OLH ani rozsahem jím vykonávané činnosti. Správní orgán prvního stupně tak pověřením žalobce k výkonu funkce OLH dosáhl stavu, kdy za tentýž objem peněžních prostředků z veřejných rozpočtů obdrží vlastníci lesů a potažmo i orgán státní správy lesů větší rozsah plnění, než který předtím zajišťovala osoba zúčastněná na řízení. Snaha správního orgánu prvního stupně dosáhnout tohoto výsledku je v souladu s § 2 odst. 4, § 4 odst. 1 a § 8 odst. 2 správního řádu.

[4] Činnosti, které OLH vykonávající funkci podle § 37 odst. 6 lesního zákona zajišťuje, není možné rozdělit na skupiny činností tvořících služby standardní a nadstandardní. Základními zákonnými povinnostmi OLH jsou totiž povinnost zabezpečovat vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese podle § 37 odst. 1 lesního zákona a povinnost důsledně dbát ochrany lesa a řádného hospodaření v něm podle § 52 téhož zákona. Obsah těchto povinností není z textu lesního zákona zřejmý, jedná se tudíž o tzv. neurčité právní pojmy, které přísluší v konkrétní

pokračování

situaci a podle konkrétních okolností vyložit orgánům státní správy lesů v rámci správního uvážení a správní orgán prvního stupně tak postupoval. Žádná z činností, u níž správní orgán prvního stupně zjistil, že bude žalobcem zajišťována nad rámec činností, které pro tytéž vlastníky předtím zajišťovala osoba zúčastněná na řízení, nevybočuje z mezí § 37 odst. 1 a § 52 lesního zákona.

[5] Žalobce dále žalovanému vytкнуł, že svým rozhodnutím fakticky omezil možnost pověření jiné právnické nebo fyzické osoby výkonem funkce OLH namísto „pojistného lesního hospodáře“ pouze na případy, kdy se „pojistný lesní hospodář“ při výkonu své funkce dopustí porušení svých zákonných povinností. V této souvislosti žalobce vyjádřil přesvědčení, že v řízení před správním orgánem prvního stupně bylo prokázáno jak to, že stěžovatel při výkonu funkce „pojistného lesního hospodáře“ v jednotlivých případech postupoval v rozporu s lesním zákonem (opačné hodnocení provedené žalovaným je podle žalobce vedeno zjevnou snahou zjištěná porušení zákona bagatelizovat), tak i to, že žalobce je schopen lépe vykonávat funkci OLH. Žalovaný nerespektoval závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2010, č. j. 7 Ca 141/2008 – 36, též ve své výtce, že správní orgán prvního stupně řádně neodůvodnil výrok o vyloučení odkladného účinku. Tento výrok se totiž opírá o tytéž důvody (zajištění co nejvčasnějšího výkonu činností ze strany osoby nově pověřené výkonem funkce OLH), které byly aprobovány uvedeným rozsudkem městského soudu. Byly tedy naplněny zákonné podmínky pro to, aby jej správní orgán prvního stupně podle § 37 odst. 6 lesního zákona pověřil výkonem funkce OLH namísto osoby zúčastněné na řízení a rozhodnutí tohoto správního orgánu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Navrhl rovněž, aby krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek. Tomuto návrhu krajský soud vyhověl usnesením ze dne 12. 11. 2014, č. j. 10 A 136/2014 – 40.

[6] Krajský soud rozsudkem ze dne 19. 8. 2015, č. j. 10 A 136/2014 – 61, rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení, uložil mu zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet jeho právního zástupce a dále rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného způsobené tím, že žalovaný neuvedl, z jakého důvodu řízení zastavil, krajský soud nepřisvědčil. Shledal totiž, že žalovaný k tomuto závěru dospěl na základě úvahy, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemělo být vůbec vydáno, neboť nebylo prokázáno, že by nově dosazený OLH vykonával svou funkci lépe než stávající OLH. K námitkám žalobce uvedeným v jeho vyjádření k odvolání osoby zúčastněné na řízení sice žalovaný pouze obecně uvedl, že k nim podle § 82 odst. 4 nepřihlížel, neboť neobsahují žádné nové skutečnosti, to však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, neboť z § 89 odst. 2 správního řádu nevyplývá, že by správní orgán byl povinen vypořádat veškerá tvrzení všech účastníků. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, jakým způsobem vypořádal odvolací námitky.

[7] Krajský soud dále uvedl, že náplň činností OLH není žádným přepisem souhrnně stanovena. Oprávnění a povinnosti OLH lze nalézt v dílčích ustanoveních lesního zákona a v právních předpisech vydaných k jeho provedení. Obecně je ovšem třeba vždy vycházet z povinnosti OLH zakotvené v § 37 odst. 1 lesního zákona. Osoba zúčastněná na řízení se v průběhu správního řízení hájila odkazem na interní pokyn Generálního ředitele osoby zúčastněné na řízení, který kategorizuje činnost OLH na činnosti standardní a činnosti nadstandardní, které může vykonávat pouze v případech stanovených zákonem, kdy jsou financovány státem, nebo v případech, kdy vlastník lesa s OLH uzavře na tuto činnost smlouvu o dílo. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, jaká pochybení shledal v činnosti stávajícího OLH, přičemž tato pochybení lze dle krajského soudu zahrnout do zákonného rámce povinností OLH. Krajský soud se se správním orgánem prvního stupně

ztotožnil v tom, že osoba zúčastněná na řízení nezajišťovala dostatečnou odbornou spolupráci vlastníků lesa, což bylo prokázáno z obsahu stížností, které od nich obdržel.

[8] Závěrům žalovaného, dle kterých osoba zúčastněná na řízení vykonávala činnost OLH pouze v mezích stanovených zákonem, k žádné další činnosti nebyla povinna, a z tohoto důvodu nelze konstatovat její nedostatečnou součinnost, krajský soud nepřisvědčil. Uvedený pokyn generálního ředitele osoby zúčastněné na řízení, není podle krajského soudu v souladu se zákonem, neboť je rozporný s veřejným zájmem na ochraně lesa a řádném hospodaření v něm. Na základě tohoto omezení totiž nemůže být vlastníků lesa poskytnuta zákonem požadovaná dostatečná součinnost OLH a nemůže být řádně zajištěna odborná pomoc při hospodaření v lese, jakož i jeho ochrana. OLH osoby zúčastněné na řízení není schopen zajistit řádný výkon hospodaření v lese po odborné stránce, s vlastníky lesa neprojevuje dostatečnou součinnost a tito pak na základě svých laických znalostí nejsou schopni řádně provést např. probírku či prořezávku dřevin. Lesní správce Tábor se svým pokynem pokusil napravit stávající závadný stav, i tento pokyn je však nedostačující a navíc rozporný s pokynem generálního ředitele. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že činnost OLH byla ze strany osoby zúčastněné na řízení zajištěna nedostatečně, OLH neposkytoval vlastníků lesů ani základní součinnost v případě výchovných a jiných těžebních zásahů, neposkytl jim součinnost při vyřizování dotací a nebyl schopen zajistit další komplexní služby. Správním orgánem prvního stupně navíc bylo ze strany osoby zúčastněné na řízení konstatováno pochybení, spočívající v nesprávném signování dokumentů, které byly dlouhodobě podepisovány neoprávněnými osobami. K argumentaci osoby zúčastněné na řízení pozitivními reakcemi vlastníků lesů na činnost jejich OLH krajský soud uvedl, že tito vlastníci lesů nejsou z oblasti, které se týká posuzovaná věc. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl a dostatečně zdůvodnil, v čem spatřuje zkvalitnění výkonu činnosti OLH ze strany žalobce, když mimo jiné shledal, že žalobce je za stejný objem státem uvolněných finančních prostředků schopen poskytnout vlastníků lesů nesrovnatelně větší rozsah služeb, než stávající OLH. Zkvalitnění služeb poskytovaných žalobcem je patrné z jeho přihlášky a dovodit jej lze také z jeho dosavadní činnosti. Krajský soud se tak neztotožnil se závěrem žalovaného, že správní orgán prvního stupně dostatečně neprokázal, že nově pověřovaný subjekt (žalobce) je schopen funkci OLH vykonávat lépe, než osoba zúčastněná na řízení.

[9] Ke způsobu výběru OLH provedeném správním orgánem prvního stupně krajský soud poukázal na závěry uvedené v rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 19. 12. 2014, č. j. 75422/2014-MZE-16222, které mu je známo z úřední činnosti a ve shodě s ministerstvem konstatoval, že lesní zákon sice neupravuje výběr osoby, kterou má orgán státní správy lesů pověřit výkonem funkce OLH podle § 37 odst. 6 lesního zákona. K tomuto výběru by však mělo dojít transparentním způsobem, za který lze považovat výběrové řízení provedené správním orgánem prvního stupně.

[10] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu shledal krajský soud dostatečně odůvodněným, neboť naléhavý veřejný zájem byl zdůvodněn potřebou co možná nejrychlejšího nástupu žalobce do funkce OLH. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nedojde k zásahu do práv osoby zúčastněné na řízení, neboť ta bude pouze zbavena povinnosti veřejné služby.

II. Kasační stížnosti

[11] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost jak žalovaný (dále též „stěžovatel“), tak i osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatelka“).

pokračování

II. a) Kasační stížnost žalovaného

[12] Stěžovatel kasační stížnost podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí je v rozporu s obsahem spisového materiálu. K poukazu soudu na skutečnost, že správní orgán prvního stupně shledal důvod k odejmutí výkonu funkce OLH stěžovatelce ve stížnostech vlastníků lesa, v nichž poukazují na skutečnost, že stěžovatelka není ochotna v rámci výkonu činnosti OLH vyznačovat výchovné a těžební zásahy ani zajistit drobným vlastníkům lesa komplexní péči o jejich lesní majetky, stěžovatel uvedl, že správní orgán prvního stupně si byl v době zahájení řízení vědom toho, že stěžovatelka vykonávala funkci OLH v souladu se zákonem o lesích, o čemž svědčí to, že v oznámení o zahájení řízení uvedl, že stěžovatelka vykonávala svoje povinnosti v souladu s lesním zákonem a její přístup je vůči vlastníkům lesa nestranný a objektivní.

[13] Stěžovatel se dále neztotožnil se závěrem krajského soudu, že OLH má vlastníkům lesů zajistit kvalifikované hospodaření s jejich lesním majetkem. Podle žalovaného totiž z § 37 odst. 1 zákona o lesích a komentáře k němu (Dvořák, P., Drobník, J.: Lesní zákon, Komentář, Praha, Wolters Kluwer ČR, 2010) vyplývá, že hlavní náplň činnosti OLH spočívá v dozoru nad stavem lesa a v poradenské činnosti pro vlastníky lesů a nikoli zajištění hospodaření v lese pro jeho vlastníka, jak se domnívá krajský soud. Zvláště to pak platí pro pověřeného OLH dle § 37 odst. 6 lesního zákona. Pokud by vlastník lesa po OLH požadoval, aby mu zajistil komplexní péči o jeho lesní majetek, pak dle názoru stěžovatele musí využít § 37 odst. 3 lesního zákona a takového OLH si vybrat sám. V takovém případě se vlastník lesa může s OLH dohodnout na větším rozsahu výkonu jeho činnosti, který může jít i nad rámec povinností vymezených OLH v právních předpisech. Stěžovatel zdůraznil, že povinnosti OLH jsou dány lesním zákonem a prováděcími právními předpisy [§ 37 odst. 1 a 2 lesního zákona, § 1 písm. k) vyhlášky č. 77/1996 Sb., § 2 odst. 2 vyhlášky č. 139/2004 Sb., § 4 vyhlášky č. 100/1996 Sb., § 4 odst. 3 písm. b) nařízení vlády č. 147/2008 Sb., § 5 odst. 4 nařízení vlády č. 308/2004 Sb.]. Orgán státní správy lesů a vlastník lesa (pokud si OLH nevybral sám), je tedy oprávněn po OLH požadovat pouze plnění těchto povinností a není možné vyžadovat po OLH komplexní péči o lesní majetek s odkazem na to, že jde o zabezpečení odborné úrovně hospodaření v lese vlastníkovi lesa dle § 37 odst. 1 lesního zákona, jak uvádí soud.

[14] Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o vyloučení odkladného účinku bylo dostatečně odůvodněno, neboť má za to, že jediný případ, kdy by bylo nutné ve věci pověření do funkce OLH vyloučit odkladný účinek odvolání by nastal v případě, kdy by stávající OLH svou funkci z nějakého důvodu nevykonával, nebo při výkonu své funkce hrubým způsobem porušoval právní předpisy. Závěr soudu, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nedojde ke vzniku újmy stěžovatelce, neboť bude pouze zbavena povinnosti veřejné služby a do jejích práv nebude vůbec zasazeno, je podle stěžovatele v rozporu s tím, jak se k postavení stěžovatelky vyjádřil Nejvyššího správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010 – 399, z kterého vyplývá, že výkon funkce OLH stěžovatelkou není pouhá „povinnost veřejné služby“, ale jde o naplnění jejího zvláštního postavení při výkonu funkce OLH.

[15] Závěr krajského soudu, že účelem výběrového řízení nebylo vybrat osobu, která bude povinnosti OLH vykonávat nad rámec povinností požadovaných platnými právními předpisy, nýbrž osobu poskytující nejlepší předpoklady, že zákonné povinnosti bude OLH plnit soustavně a trvale nejen v zájmu vlastníků lesa, ale též k naplnění účelu zákona, je podle žalovaného v rozporu s odůvodněním správního orgánu prvního stupně, který uvedl, že vlastníkům lesa bude

poskytnut větší rozsah služeb, než vyplývá z lesního zákona a prováděcích vyhlášek, aniž to bude vlastníky lesa dále zatěžovat. Správní orgán prvního stupně se při svém rozhodování musí řídit § 2 odst. 2 správního řádu, toto ustanovení nemůže ignorovat v dobré víře zajištění komplexnějších služeb pro drobné vlastníky lesa. Správní orgán prvního stupně je oprávněn po OLH požadovat pouze plnění těchto povinností a není ani zmocněn tyto povinnosti rozšiřovat nebo upravovat např. stanovením podmínek v rozhodnutí o pověření výkonem funkce OLH dle § 37 odst. 6 lesního zákona. Názor, že stanovení pracovní náplně žalobce jakožto OLH bylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedeno v rozporu s lesním zákonem a § 2 odst. 2 správního řádu, zastává rovněž Ministerstvo zemědělství ve výše již zmíněném rozhodnutí, v němž uvedlo, že správní orgán prvního stupně patrně překročil kompetenci svěřenou mu § 37 odst. 6 a § 48 odst. 1 písm. m) lesního zákona, protože může rozhodnout toliko o pověření právnické nebo fyzické osoby výkonem funkce OLH, ale nikoliv o stanovení obsahované náplně výkonu této činnosti nad rámec právních předpisů.

[16] Žalobce tak sice ve výběrovém řízení předložil nabídku výkonu funkce OLH, v níž uvedl, že je schopen poskytnout vlastníkům lesních pozemků větší rozsah činností než stávající OLH, ovšem tato jeho nabídka není právně vymahatelná a pro činnost pověřeného OLH závazná. Správní orgán prvního stupně by neměl ani žádné nástroje, jak na žalobci vymáhat plnění jím nabízených služeb v rámci výkonu funkce OLH. Tím ovšem porovnávání nabídek výkonu OLH jednotlivých uchazečů ve výběrovém řízení z hlediska jejich většího rozsahu ztrácí jakýkoli smysl. Stěžovatel má za to, že jedním z hlavních důvodů pro pověření jiné osoby výkonem funkce OLH by byla skutečnost, že by se v průběhu řízení prokázalo, že nový pověřovaný subjekt je schopen lépe vykonávat funkci OLH (ovšem pouze v rámci jeho povinností daných lesním zákonem a prováděcími předpisy), což však nebylo v posuzované věci prokázáno. Stěžovatel proto nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalobce je za stejný objem státem uvolněných finančních prostředků schopen poskytnout vlastníkům lesa nesrovnatelně větší rozsah služeb, než stávající OLH a zkvalitní tak tyto služby.

II. b) Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení

[17] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a v prvé řadě namítala nesprávnost závěru krajského soudu, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nedojde ke vzniku újmy stěžovatelce a do jejích práv nebude vůbec zasaženo. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010 – 399, dle kterého jí zákon o lesích přiznává specifické postavení, když jí svěřuje funkce „pojistného lesního hospodáře“. Stěžovatelka tak má za to, že výkon funkce OLH je nejen její povinností, ale i právem. Úvaha krajského soudu, že do práv stěžovatelky nebude vůbec zasaženo, nadto podle stěžovatelky činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným pro zmatečnost, vnitřní nesrozumitelnost a rozpornost, neboť krajský soud se stěžovatelkou jednal jako s osobou zúčastněnou na řízení.

[18] Stěžovatelka dále namítala, že správní orgán prvního stupně měl posuzovat důvody pro pověření jiné osoby výkonem funkce OLH formou správního řízení a nikoli realizovat výběrové řízení mimo rámec řízení správního, s tím, že osoba vybraná v rámci takového výběrového řízení je následně v rámci řízení správního do své funkce toliko formálně uvedena. Tímto svým postupem správní orgán prvního stupně podle stěžovatelky porušil základní zásady správního řízení, zejména § 2 odst. 1 správního řádu a § 58 odst. 2 lesního zákona ve spojení s § 9 správního řádu.

[19] Nesprávný je i závěr krajského soudu, že lesní zákon neposkytuje výčet jednotlivých činností OLH, které je povinen zajistit, neboť z § 37 odst. 1 lesního zákona vyplývá, že OLH

pokračování

zabezpečuje vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese podle zákona o lesích a prováděcích právních předpisů a správní orgán nemůže rozsah, v němž má OLH zabezpečovat tuto činnost, stanovit svým rozhodnutím, neboť v takovém případě by porušil § 2 odst. 2 správního řádu, jelikož by rozhodl o něčem, co není v jeho pravomoci. Tohoto pochybení se dopustil správní orgán prvního stupně, když v příloze svého rozhodnutí stanovil pracovní náplň žalobce nad rámec vymezený lesním zákonem a prováděcími právními předpisy, např. povinnost vyznačování předmětní úmyslné těžby a těžby mýtní úmyslné, průběžné zjišťovat a aktualizovat vývoj výkupních cen dřeva, sadebního materiálu, chemických přípravků používaných v lesnictví a nabízených služeb, spolupracovat s vlastníkem při zajištění geodetického zaměření lesních pozemků. Stěžovatelka přitom nerozporuje, že vlastníku lesa si může OLH zvolit a může si s ním smluvit různá plnění, která vlastníku lesa bude OLH poskytovat.

[20] Stěžovatelka dále poukázala na skutečnost, že vyhláška č. 423/2011 Sb., o způsobu výpočtu nákladů na činnost odborného lesního hospodáře v případech, kdy jeho činnost hradí stát, stanovuje jednotnou sazbu náhrady nákladů podle průměrných nákladů na činnost OLH ve výši 1,20 Kč na hektar a den. Pokud by lesní zákon a prováděcí právní předpisy neobsahovaly taxativní výčet činností – rozsah, v němž OLH zabezpečuje vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese podle lesního zákona a prováděcích právních předpisů, nebylo by podle stěžovatelky vůbec možné uvedenou vyhláškou stanovit jednotnou sazbu. Konstrukce a obsah vyhlášky tak podle stěžovatelky nasvědčuje tomu, že lesní zákon a prováděcí právní předpisy obsahují taxativní výčet činností – rozsah, v němž OLH zabezpečuje vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese, který není možné jakkoli modifikovat správním rozhodnutím, a tím méně pak formou stanovení pracovní náplně rozhodnutím orgánu státní správy lesů při postupu podle § 37 odst. 6 lesního zákona. Pokud by mohl být okruh těchto činností správními akty rozšiřován či modifikován, hrozí, že OLH bude zanedbávat činnosti stanovené lesním zákonem a prováděcími předpisy ve prospěch činností právními předpisy nestanovených. Závěr správního orgánu prvního stupně a krajského soudu o zkvalitnění výkonu činnosti OLH žalobcem proto podle stěžovatelky neobstojí pro rozpor se zákonem.

[21] Závěrem stěžovatelka rozsudku krajského soudu vytknula, že z něj nelze dovodit, z jakého důvodu považuje stěžovatelkou provedené rozdělení činností na standardní a nadstandardní za nikoli souladné se zákonem. Rozsudek krajského soudu proto neobstojí rovněž pro nepřezkoumatelnost a to i z důvodu nesrozumitelnosti spočívající v tom, že krajský soud uvedl, že lesní zákon neposkytuje výčet jednotlivých činností OLH, které je povinen zajistit, sám však výčet jednotlivých činností OLH podal. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek a řízení zastavil. Stěžovatelka dále navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 10 A 136/2014 – 40, kterým byl žalobě přiznán odkladný účinek.

II. c) Vyjádření účastníků

[22] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného uvedl, že výklad ustanovení § 37 zákona o lesích zaujatý krajským soudem považuje za správný, neboť je veden ve prospěch drobných vlastníků lesa a odpovídá tak účelu předmětného ustanovení, kterým je nahradit drobným vlastníkům lesa na náklady státu nedostatek odborné způsobilosti ke kvalifikovanému hospodaření v lese. Připomenul, že hlavním důvodem, pro který správní orgán prvního stupně přistoupil k zahájení řízení o pověření žalobce výkonem funkce OLH nebylo předchozí porušení lesního zákona ze strany stěžovatelky, nýbrž nedostatek součinnosti, kterou stěžovatelka při výkonu činnosti OLH poskytovala drobným vlastníkům, a dále snaha zajistit, aby rozsah činností poskytovaných OLH byl širší než dosud. Správní orgán prvního stupně nepochybil, když v oznámení o zahájení řízení nejprve uvedl, že nemá pochybnosti o zákonnosti postupu

stěžovatelky při výkonu funkce OLH a v obsahu svého rozhodnutí popsal a zohlednil porušení lesního zákona stěžovatelkou, neboť tyto skutečnosti zjistil teprve po zahájení řízení. Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu nelze podle žalobce dovodit závěr připisovaný mu žalovaným, že náplní činnosti OLH podle lesního zákona a souvisejících předpisů je zajišťovat pro vlastníky lesů hospodaření v lese jako takové. Krajský soud totiž spatřuje poslání OLH v tom, aby vlastníkům lesa zajistil, že hospodaření v jejich lesích bude mít potřebnou odbornou úroveň, tj. že bude kvalifikované. Žalobce je na rozdíl od žalovaného přesvědčen, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nedošlo k žádnému rozšíření požadavků nad rozsah činnosti, kterou má OLH pro drobné vlastníky lesů vykonávat podle zákona o lesích, neboť povinnost zabezpečovat vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese (§ 37 odst. 1 lesního zákona) a důsledně dbát ochrany lesa a řádného hospodaření v něm (§ 52 lesního zákona) jsou neurčité právní pojmy, které správní orgán prvního stupně vyložil v rámci své úvahy a krajský soud jeho závěry správně označil za odpovídající zákonu. Nesprávný je rovněž závěr žalovaného, že nevyznačování výchovných a těžebních zásahů a nezajištění komplexní péče o majetek vlastníků lesa nelze označit za pochybení, neboť vyznačování výchovných a těžebních zásahů, tj. označování stromů, které mají být z porostů odstraněny za účelem výchovy nebo obnovy lesních porostů, patří mezi úkony, k jejichž realizaci jsou nezbytné odborné znalosti z důvodu vysokého rizika porušení zákona vyvolaného jejich neodborným provedením a které spadají pod povinnosti OLH uvedené v § 37 odst. 1 a § 52 lesního zákona. V otázce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o odkladném účinku se žalobce plně ztotožnil s krajským soudem. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010 – 399, interpretuje žalovaný nesprávně, neboť postavení „pojistného lesního hospodáře“ nezakládá exkluzivní právo stěžovatelky vykonávat funkci OLH u drobných vlastníků lesů a neznamená, že výkonem funkce OLH u drobných vlastníků nemůže být pověřena jiná odborně způsobilá osoba, přičemž z naposledy uvedeného rozsudku nelze ani dovozovat, že toto postavení poskytuje stěžovatelce ochranu před působením tržních mechanismů a projevy hospodářské soutěže. Žalobce se plně ztotožnil se závěry, které k možnosti konání výběrového řízení vyslovil krajský soud. V této souvislosti uvedl, že výběrové řízení bylo správním orgánem prvního stupně využito jako nástroj k zajištění stavu, kdy OLH bude drobným vlastníkům lesa zajišťovat co možná nejširší soubor odborných služeb, což je v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů. K argumentaci žalovaného, že orgány státní správy lesů nemají k dispozici zvláštní nástroje, jimiž by mohly vynutit poskytování služeb zahrnutých do obsahové náplně výkonu činnosti, která je součástí rozhodnutí o pověření výkonem funkce OLH, žalobce podotknul, že orgány státní správy lesů nemají nástroje ani pro vynucení těch povinností, které žalovaný zařazuje do svého výčtu zákonných povinností OLH. Jedinými nástroji, které mohou být použity v případě, že OLH neplní své povinnosti je rozhodnutí o odnětí licence podle § 45 odst. 1 písm. d) lesního zákona nebo pověření jiné osoby výkonem této funkce. V tomto ohledu neexistuje právně významný rozdíl mezi postavením OLH, který byl výkonem funkce pověřen při současném stanovení obsahové náplně výkonu činnosti a OLH, kterému obsahová náplň výkonu činnosti stanovena nebyla.

[23] Žalobce dále ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky uvedl, že krajskému soudu nelze vytýkat pochybení uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť rozhodnutí žalovaného zrušil. Konstatoval, že oba stěžovatelé ignorují zájmy drobných vlastníků lesa, kterým má státem hrazený OLH zajišťovat odbornou úroveň hospodaření v lese. K argumentaci stěžovatelky, že výkon funkce OLH je nejen její povinností ale i právem, do kterého správní orgán prvního stupně neoprávněně zasáhl pověřením žalobce výkonem funkce OLH, žalobce uvedl, že právo nelze v žádném případě ztotožňovat s povinností, neboť zatímco právo může být předmětem dispozic ze strany svého nositele, který jeho obsah může a nemusí využít, je povinnost až na ojedinělé výjimky nepřevoditelná a její existence není na vůli povinné osoby závislá. Povinnost stěžovatelky vykonávat funkci OLH u drobných vlastníků lesa do doby, než je k výkonu této funkce pověřena jiná osoba, má povahu břemene veřejné služby. Účelem

pokračování

institutu „pojistného lesního hospodáře“ je poskytnout zákonnou záruku, že odborná úroveň hospodaření v lesích drobných vlastníků a veřejný zájem na zachování této odborné úrovně budou zajištěny i v případech, kdy orgán státní správy lesů zůstane v této věci zcela pasivní. Nelze proto dovozovat, že by toto postavení stěžovatelky mělo charakter exkluzivního práva. Názor stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu v důsledku existence vnitřního rozporu mezi úvahou, že do práv stěžovatele nebylo pověřením žalobce výkonem funkce OLH nijak zasázeno, a tím, že krajský soud stěžovatelce přiznal postavení osoby zúčastněné na řízení, je nesprávný, neboť postavení osoby zúčastněné na řízení stěžovatelce vyplývalo z toho, že byla dotčena na své povinnosti vykonávat funkci OLH. Žalobce dále konstatoval, že k vydání rozhodnutí o pověření jiné osoby výkonem funkce OLH podle § 37 odst. 6 lesního zákona může orgán státní správy lesů přistoupit vždy, kdy pro takový postup shledá odpovídající důvody, např. pochybení při výkonu funkce OLH, jak tomu bylo v posuzované věci. Správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud ve výběrovém řízení vybral nejvhodnější nabídku, neboť správní řád v § 137 odst. 1 připouští, aby správní orgány mimo rámec zahájeného správního řízení používaly i jiné úřední postupy. Podstatné je, aby výběr proběhl transparentním způsobem. Ze strany správního orgánu prvního stupně nedošlo k žádné modifikaci nebo rozšíření rozsahu činnosti OLH nad rámec jeho povinností vyplývajících z lesního zákona a prováděcích předpisů. Zajištění odborné úrovně hospodaření v lesích pomocí úkonů zmíněných stěžovatelkou je podle žalobce zcela vyloučeno, neboť tato činnost se sestává z podstatně širší škály činností, které nelze vykonávat bez ingerence OLH. Činnosti zmíněné stěžovatelkou nelze považovat za jedinou výlučnou náplň povinností zabezpečovat vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese a dbát řádného hospodaření v lese, nýbrž za jejich dílčí součásti. Žalobce nesdílí názor stěžovatelky, že za součást povinností OLH vykonávajícího činnost podle § 37 odst. 6 lesního zákona nelze považovat vyznačování výchovných a těžebních zásahů. Tato činnost totiž podle stěžovatele patří mezi úkony, k jejichž realizaci jsou zcela nezbytné odborné znalosti.

III.

Posouzení kasačních stížností

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že kasační stížnosti byly podány včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele i stěžovatelku jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasačních stížností v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[25] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka se dále dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[26] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[27] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda žalovaný postupoval správně, když zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byl v předmětné lokalitě podle § 37 odst. 6 lesního zákona žalobce pověřen výkonem funkce OLH, a zastavil řízení.

[28] Podle § 37 odst. 1 lesního zákona, *hospodaření v lesích je vlastníkem lesa povinen zajišťovat v součinnosti s odborným lesním hospodářem. Odborný lesní hospodář zabezpečuje vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese podle tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení.*

[29] Podle odst. 6 téhož ustanovení, *pokud si vlastník lesa nevybere odborného lesního hospodáře sám, vykonává v lesích, pro které jsou zpracovány osnovy (§ 25 odst. 1), funkci odborného lesního hospodáře právnická osoba, která v určeném území vykonává právo hospodaření ve státních lesích, pokud orgán státní správy lesů nerozhodne o pověření jiné právnické nebo fyzické osoby.*

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí je v rozporu s obsahem spisového materiálu, a upozornil v této souvislosti na skutečnost, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí poukázal na stížnosti vlastníků lesa a shledal v nich důvod k odejmutí výkonu funkce OLH stěžovatelce, avšak v oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že by stěžovatelka nevykonávala svoje povinnosti v rámci povinností vyplývajících z lesního zákona a její přístup je vůči vlastníkům lesa nestranný a objektivní.

[31] K výše uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že v řízení před správním orgánem prvního stupně byla prokázána schopnost nově pověřovaného subjektu (žalobce) vykonávat funkci OLH lépe, než dosavadní lesní hospodář (stěžovatelka). Krajský soud proto nepřisvědčil žalovanému, že správní orgán prvního stupně neprokázal, že nově pověřovaný subjekt je schopen funkci OLH vykonávat lépe, než stávající OLH. Důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného dle v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak byl dán, a krajský soud nepochybil, když podle tohoto ustanovení postupoval a rozhodnutí žalovaného zrušil. Nejvyšší správní soud dodává, že ani v kasační stížnosti stěžovatel nezpochybňuje a nevyvrací to, že žalobce dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl vykonávat činnost OLH ve větším rozsahu než stěžovatelka, a tudíž lépe, než dosavadní OLH (stěžovatel zpochybňuje zejména oprávnění žalobce tyto činnosti vykonávat a pravomoc orgánu státní správy lesů stanovit tyto činnosti ve svém rozhodnutí) a nepředestřel žádné skutečnosti vyvracející pochybení dosavadního OLH, na která poukázal ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně a s nimiž se ztotožnil krajský soud.

[32] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci pověření žalobce výkonem funkce OLH dle § 37 odst. 6 lesního zákona a odvolání dosavadního OLH ze dne 20. 11. 2013, č. j. MS/24039/2013, vymezil účastníky řízení, uvedl skutečnosti, které jej vedou k zahájení řízení (snaha zajistit vlastníkům lesa větší nabídku služeb poskytovaných OLH při stejném objemu poskytovaných finančních prostředků ze státního rozpočtu), zmínil, jakým způsobem zajistil výběr nového OLH a výše uvedeným způsobem vyjádřil svůj náhled na dosavadní výkon funkce OLH stěžovatelkou. Oznámení o zahájení správního řízení tedy obsahovalo veškeré relevantní skutečnosti. V odůvodnění svého rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně zmínil důvody, které jej vedly k ukončení funkce OLH stěžovatelkou, mimo jiné též stížnosti vlastníků lesa. Správní orgán prvního stupně své rozhodnutí řádně a pečlivě zdůvodnil a poukázal na relevantní skutečnosti, přičemž je logické, že v době, kdy vydal oznámení o zahájení řízení, mu bylo o věci (tedy i o činnosti stěžovatelky jakožto OLH) známo méně relevantních skutečností, než po provedeném řízení a dokazování. V odlišném hodnocení činnosti stěžovatelky jakožto OLH v oznámení o zahájení řízení a samotném rozhodnutí proto Nejvyšší správní soud nespatřuje jakoukoli vadu.

[33] Stěžovatel v kasační stížnosti dále s poukazem na komentář k lesnímu zákonu namítal nesprávnost závěru krajského soudu, že OLH má vlastníkům lesů zajistit kvalifikované hospodaření s jejich lesním majetkem. K této námitce Nejvyšší správní soud poukazuje na znění § 37 odst. 1 lesního zákona, dle kterého *odborný lesní hospodář zabezpečuje vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese podle tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení.* Jestliže v komentáři je uvedeno, že hlavní náplň činnosti OLH spočívá v dozoru nad stavem lesa a v poradenské

pokračování

činnosti pro vlastníky lesů, není to podle názoru Nejvyššího správního soudu v rozporu s názorem krajského soudu vyjádřeným v napadeném rozsudku. Krajský soud, stejně jako správní orgán prvního stupně, neuvedl, že by měl žalobce jako OLH zajišťovat pro vlastníky hospodaření v lese. Naopak krajský soud zdůraznil, že úkolem žalobce jako OLH je prostřednictvím součinnosti a odborné pomoci zajistit odbornou úroveň hospodaření v lese vlastníky. Rovněž výčet činností OLH uvedený příloze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neuvádí faktické zajištění hospodaření v lese, nýbrž uvádí jednotlivé dílčí činnosti, které lze charakterizovat jako poradenství, dozor, kontrola, součinnost. Hospodařením v lese se dle § 2 písm. d) lesního zákona míní *obnova, ochrana, výchova a těžba lesních porostů a ostatní činnosti zabezpečující plnění funkcí lesa*. Žalobce dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá zajišťovat pro vlastníky tyto činnosti (tj. např. těžbu a obnovu lesa), pouze má za úkol pomocí poradenství, dozoru, kontroly a součinnosti poskytované vlastníkům zabezpečit odbornou úroveň těchto činností. Rovněž právě v nedostatečném výkonu poradenství, dozoru, kontroly a součinnosti osobou zúčastněnou na řízení v rámci její činnosti OLH, respektive podmínění některých dílčích činností uzavřením smlouvy o dílo a úhradou ze strany vlastníků, nikoli v nezajišťování hospodaření, shledal správní orgán prvního stupně, jehož závěry se krajský soud ztotožnil, jako důvody pro ustanovení jiné osoby za OLH. Lze tedy konstatovat, že krajský soud nijak nepochybil při posouzení náplně činnosti OLH.

[34] Stěžovatel dále argumentoval tím, že povinnosti OLH jsou dány lesním zákonem a prováděcími právními předpisy [§ 37 odst. 1 a 2 lesního zákona, § 1 písm. k) vyhlášky č. 77/1996 Sb., § 2 odst. 2 vyhlášky č. 139/2004 Sb., § 4 vyhlášky č. 100/1996 Sb., § 4 odst. 3 písm. b) nařízení vlády č. 147/2008 Sb., § 5 odst. 4 nařízení vlády č. 308/2004 Sb.], z čehož dovozoval, že orgán státní správy lesů je po OLH pověřeném podle § 37 odst. 6 lesního zákona oprávněn požadovat pouze plnění těchto povinností. Stěžovatel konkrétně trvá na tom, že úkolem OLH je pouze dozor nad stavem lesa a poradenská činnost pro vlastníka při hospodaření v lese a nikoli zajišťování komplexní péče o les.

[35] Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zmínil, že mu byly ze strany starostů obcí Komárov a Sedlečko sděleny výhrady vlastníků lesů k výkonu činnosti OLH stěžovatelkou, mj. neposkytování komplexních služeb při hospodaření v lese, nelze z toho dovozovat, že by právě v tomto správní orgán prvního stupně a žalovaný shledávali porušení povinností OLH podle lesního zákona. Naopak na str. 8 svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně výslovně uvedl, že důvody pro stanovení nového OLH shledal v jiných pochybeních stěžovatelky a že ani vymezení činností v příloze rozhodnutí tyto služby nezahrnuje, naopak vychází z lesního zákona a jeho prováděcích předpisů. Konkrétně měl správní orgán prvního stupně za prokázané, že stěžovatelka porušovala lesní zákon tím, že od počátku roku 2012 do 7. 1. 2014 předávala vlastníkům lesa a orgánům státní správy lesů doklady související s činností OLH podepsané k tomu neoprávněnými osobami. Tato zjištění stěžovatel ani stěžovatelka nenapadají. Vedle toho správní orgán prvního stupně považoval za porušení povinností OLH, pokud stěžovatelka činností OLH rozdělila na „standardní“ a „nadstandardní“, které podmiňovala uzavřením smlouvy o dílo a poskytnutím dodatečné úplaty. Do skupiny „nadstandardních činností“ stěžovatelka zařadila i takové, které z hlediska správního vývoje a zlepšování kvality lesních porostů lze označit za zásadní (vyznačování výchovných a úmyslných mýtních těžeb, zpracování návrhu prostorového rozmístění dřevin a návrhu péče o nezajištěné lesní porosty). Toto rozlišování hodnotil správní orgán prvního stupně jako neprogresivní, zneužívající současné takřka monopolní postavení stěžovatelky v této oblasti. Z hlediska zájmů chráněných lesním zákonem proto hodnotil výkon funkce OLH ze strany stěžovatelky jako nedostatečný. Správní orgán prvního stupně dal stěžovatelce sice zapravdu v tom, že náplní činnosti OLH není výkup a následný prodej dřeva. Poskytování odborné pomoci vlastníkům lesa při pěstebních a těžebních činnostech

naopak je očekáváno ze strany těch vlastníků lesa, kteří z různých důvodů nejsou schopni tyto činnosti sami kvalifikovaně zajistit (str. 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

[36] Vzhledem k výše uvedenému nelze mít za to, že by správní orgán prvního stupně a krajský soud vybočili při vymezení činnosti OLH z mezí zákona a prováděcích předpisů. Naopak s přihlédnutím k místním poměrům a zjištěnému skutkovému stavu náležitě interpretovali a aplikovali neurčitý právní pojem *zabezpečuje vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese*. Jedná se tedy rovněž o poradenství a součinnost při hospodaření v lese, včetně pěstebních a těžebních činností, což podle okolností může jistě znamenat přiměřenou míru vstřícnosti a součinnosti. To je jistě v zájmu ochrany lesa a řádného hospodaření v něm dle § 52 lesního zákona. Je to zároveň v souladu s účelem zákona o lesích, vymezeným v § 1 tohoto zákona, kterým je stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm. Není přitom pochyb o tom, že je v zájmu nejen vlastníka lesa, ale celé společnosti, aby OLH vykonával v rámci zabezpečení odborné úrovně péče o les v součinnosti s vlastníkem kvalitně k tomu potřebné činnosti, v co možná nejširším rozsahu, neboť les je jednou ze základních složek životního prostředí, o kterou je třeba náležitě pečovat.

[37] Nejvyšší správní soud má stejně jako krajský soud za to, že náplň činnosti OLH není žádným předpisem vyčerpávajícím způsobem definována, přičemž jednotlivá oprávnění a povinnosti OLH lze nalézt v dílčích ustanoveních lesního zákona a v právních předpisech vydaných k jeho provedení. Ve stěžovateli zmíněném komentáři k § 37 odst. 1 a 2 lesního zákona je ostatně uvedeno, že „*legislativně technickým nedostatkem platné právní úpravy je, že náplň činnosti odborného lesního hospodáře není žádným předpisem odborně stanovena, a to ani u povinností stanovených v lesním zákoně, jak je tomu u orgánů státní správy lesa.*“ Z lesního zákona nicméně obecně vyplývá, že je třeba zabezpečit odbornou úroveň hospodaření v lese. Je tedy zřejmé, že krajský soud nepochybil, pokud se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že byly dány důvody pro pověření jiné osoby činnostmi OLH. Rovněž lze souhlasit s tím, že správní orgán prvního stupně při hodnocení toho, kterou osobu pověřil činnostmi OLH přihlédl k tomu, kdo bude tuto činnost vykonávat lépe a tento vyšší standard výkonu činností OLH, ke kterému se žalobce v průběhu řízení zavázal, vtělil do podmínek svého rozhodnutí, včetně konkrétních dílčích činností, které stěžovatelka vykonávat odmítala.

[38] Funkce odborného lesního hospodáře ostatně nepředstavuje v lesním zákonodárství žádné novum. Již v § 22 lesního zákona vydaného pro korunní země (mj. Čechy, Moravu a Slezsko) císařským patentem z 3. 12. 1852 a uveřejněného pod č. 250/1852 ř. z. bylo stanoveno: „*Aby se nařízení zákonná o hospodaření v lesích a hvozděch ve všem bedlivě zachovávala, jsou majitelé lesů takové velikosti, kterouž zemský úřad podle zvláštního okolností na dostatečnou ustanoví, povinni, zříditi k nim ve věci zběhlé správce hospodářské (hospodáře lesní), které vláda za způsobilé k tomu uzná.*“ Účel institutu OLH lze dovést i z doušky k tomuto ustanovení, podle které „*[j]estliže by kdo proti zákonu o své moci půdy lesní k něčemu jinému užil, lesu nezmladil, jej zpusťl a způsobem nepřibodným v něm hospodařil, má každý vzhledem na § 23 právo oznámiti to úřadům politickým.*“ Tento zákon byl účinný až do 31. 12. 1960 a zjevně vymezoval úkoly OLH obecným způsobem, stejně jako nynější lesní zákon. Otevíral tak možnost jeho flexibilní aplikace dle aktuálních potřeb a okolností každého případu. K institutu OLH se vztahoval výnos Ministerstva orby z 16. 3. 1872, č. 6266, týkající se provádění § 22 lesního zákona, kde se uvádí mj.: „*Musí se však za jednu z nejdůležitějších úloh vlády považovati, též majitelům menších lesů, jmenovitě i menších obcím zákonitou nutnost přiměřeného hospodaření v jejich lesích předkládati a jim co možná usnadniti, aby sobě pro své lesy, aneb pro důležitější hospodářské opatření sobě zjednali příradu a pomoc zkušených lesníků.*“ Široké spektrum úkolů odborného lesního hospodáře podle tehdejších předpisů lze dovozovat i z příslušné judikatury Správního soudního dvora k tomuto ustanovení. V nálezu ze dne 1. 6. 1898, č. 3599 (Budw. A 11885/98) se uvádí,

pokračování

že v posuzovaném případě bylo nezbytné ustanovení OLH pro posuzované polesí, „neboť toto je určeno k pokrytí hospodářské potřeby velkého počtu vlastníků nemovitostí a jeho výnos byl podstatně snížen předchozím bezmezým vytěžováním za předchozího hospodaření oprávněných osob bez náležitého dohledu. Mimoto je pečlivé hospodaření v lese dle vyjádření lesního technika ve veřejném zájmu z důvodu jeho polohy ve vysoké nadmořské výšce a jeho skladby.“ V nálezu ze dne 27. 10. 1914, č. 10.498 (Budw. A 10520/14) se k § 22 tehdejšího lesního zákona uvádí, že „[z] účelu tohoto ustanovení, jakožto pravidla k ochraně a prosazování důležitého veřejného zájmu na hospodaření v lese, lze dovést, že úřad musí při zkoumání, zda vlastníka lesa splňuje povinnost stanovenou v § 22 lesního zákona, posuzovat též vhodnost bydliště lesního hospodáře ustanoveného vlastníka lesa, neboť nevhodné (příliš daleko a mimo dopravní dostupnost položené) místo bydliště by mohlo omezit nebo vyloučit řádné plnění funkce odborného lesního hospodáře, což by bylo v rozporu se zákonem.“

[39] Stejně tak není důvodná námitka stěžovatelky, v níž krajskému soudu vytknula, že neuvádí, z jakého důvodu považuje za nezákonné stěžovatelkou provedené rozdělení činností na standardní a nadstandardní. Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu je totiž zřejmé, že krajský soud toto omezení činností OLH nepovažuje za souladné s lesním zákonem, jelikož stěžovatelka v důsledku tohoto rozdělení nevykonávala v lesích některé činnosti OLH, a nedodržovala tak své povinnosti OLH, přičemž krajský soud rovněž poukázal na skutečnost, že toto rozdělení činností OLH stěžovatelkou vedlo k nerovnému přístupu k vlastníkům lesů. Konstatování krajského soudu, že náplň činnosti OLH není žádným předpisem taxativně stanovena, přičemž dílčí oprávnění a povinnosti OLH lze nalézt v dílčích ustanoveních lesního zákona a v právních předpisech vydaných k jeho provedení, které krajský soud zmínil, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, neboť se jedná o přesný popis stávajícího způsobu vymezení povinností OLH v právních předpisech.

[40] K námitce v níž stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, že účelem výběrového řízení nebylo vybrat osobu, která bude povinnosti OLH vykonávat nad rámec požadovaný platnými právními předpisy, nýbrž osobu poskytující nejlepší předpoklady k plnění zákonných povinností OLH a upozornil na skutečnost, že tento závěr krajského soudu je v rozporu s odůvodněním správního orgánu prvního stupně, který uvedl, že vlastníků lesa bude poskytnut větší rozsah služeb, než vyplývá z lesního zákona a prováděcích vyhlášek, aniž to bude vlastníky lesa dále zatěžovat. Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že stěžovatelem namítaný rozpor je pouze zdánlivý, neboť krajský soud se vyjádřil k výběrovému řízení na funkci OLH, což je odlišná otázka od vymezení rozsahu činností poskytovaných OLH v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, byť tyto otázky spolu souvisí, neboť jeden z důvodů pro pověření žalobce výkonem funkce OLH byl velký rozsah jím nabídnutých služeb. Navíc, jak bylo výše ukázáno, právní předpisy nestanoví taxativní výčet činností zajišťovaných OLH, pouze obecně stanoví cíl jeho činnosti, kterým je zabezpečení odborné úrovně hospodaření v lese. Je tedy zřejmé, že pokud se žalobce zavázal vykonávat i činnosti, které stěžovatelka pokládala za „nadstandardní“, avšak které jsou v některých případech potřebné pro zabezpečení odborné úrovně hospodaření v lese, pak byl správný závěr správního orgánu prvního stupně i krajského soudu, že žalobce je osobou poskytující nejlepší předpoklady k plnění zákonných povinností OLH.

[41] Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil argumentaci stěžovatele uvedené v kasační stížnosti a jeho rozhodnutí, že správní orgán prvního stupně porušil § 2 odst. 2 správního řádu, neboť je oprávněn po OLH požadovat pouze plnění povinností uvedených v právních předpisech a není zmocněn tyto povinnosti rozšiřovat nebo upravovat např. stanovením podmínek v rozhodnutí o pověření výkonem funkce OLH dle § 37 odst. 6 lesního zákona. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že činnosti stanovené v příloze rozhodnutí (pracovní náplň OLH) správního orgánu prvního stupně nevybočují z obecně stanovené náplně činnosti OLH zabezpečit odbornou úroveň hospodaření v lese. Navíc výčet těchto činností vychází z „Nabídky

výkonu funkce odborného lesního hospodáře – územní obvod Chýnov“ předložené žalobcem správnímu orgánu prvního stupně dne 16. 10. 2013. Pokud výčet činností, k nimž se žalobce sám zavázal, správní orgán prvního stupně vtělil do svého rozhodnutí (jako jeho přílohu), pak nelze hovořit o tom, že by žalobci stanovil povinnosti nad rámec stanovený zákonem, respektive že by tím překročil meze své pravomoci. Důvodná tedy není ani námitka stěžovatelky, dle které správní orgán prvního stupně pochybil, když v příloze svého rozhodnutí stanovil pracovní náplň žalobce nad rámec vymezený lesním zákonem a prováděcími právními předpisy. Činnosti, na které stěžovatelka v souvislosti s touto svojí námitkou poukazuje (povinnost vyznačování předmýtní úmyslné těžby a těžby mýtní úmyslné, průběžně zjišťovat a aktualizovat vývoj výkupních cen dřeva, sadebního materiálu, chemických přípravků používaných v lesnictví a nabízených služeb, spolupracovat s vlastníkem při zajištění geodetického zaměření lesních pozemků) podle Nejvyššího správního soudu nevybočují z rozsahu obecného úkolu OLH, jímž je zabezpečení odborné úrovně hospodaření v lese.

[42] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že v § 37 odst. 6 je stanoveno pouze oprávnění orgánu státní správy lesů rozhodnout o pověření fyzické či právnické osoby výkonem funkce OLH. Zákon o lesích tedy nestanoví žádným způsobem obsahové a formální náležitosti takového rozhodnutí. Pokud však orgán státní správy lesů ve svém rozhodnutí konkrétně vymezi obsah činnosti OLH na základě dohody s pověřovanou osobou, nejedná se o jeho pochybení. Nejvyšší správní soud naopak takovéto vymezení, nejlépe demonstrativním výčtem činností, považuje za užitečné, neboť drobným vlastníkům lesa, nemajícím odborné znalosti v oblasti péče o les, bude v takovém případě znám obsah činností zabezpečovaných OLH. Pokud OLH před svým pověřením do funkce jasnou a nezpochybnitelnou formou (zpravidla písemnou nabídkou) o své vůli nabídne, že bude v rámci své činnosti v souladu se zákonem o lesích vykonávat širokou paletu činností, nespatřuje Nejvyšší správní soud žádný důvod, proč by takovouto nabídku neměl orgán státní správy lesů akceptovat a zohlednit ve svém rozhodnutí o pověření výkonem funkce OLH podle § 37 odst. 6 lesního zákona a činnosti OLH zmínit ve svém rozhodnutí. Takovýto postup je v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu* a s účelem lesního zákona, kterým je ochrana lesa jakožto jedné z klíčových složek životního prostředí. Zároveň je takový postup hospodárný a šetrný k veřejným financím, neboť, jak již přílehlavě konstatoval krajský soud a správní orgán prvního stupně, za stejnou výši platby od státu budou vlastníkům lesů poskytovány komplexnější služby.

[43] Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že nabídka žalobce na výkon většího rozsahu činností v rámci funkce OLH není právně vymahatelná, pro činnost pověřeného OLH závazná a správní orgán prvního stupně by neměl ani žádné nástroje, jak na žalobci vymáhat plnění jím nabízených služeb v rámci výkonu funkce OLH. K této argumentaci Nejvyšší správní soud uvádí, že OLH pověřený rozhodnutím orgánu státní správy lesů podle § 37 odst. 6 lesního zákona je povinen svou funkci vykonávat v souladu se zákonem o lesích a podle tohoto rozhodnutí. Vymezení jeho činnosti a povinností v rozhodnutí o pověření výkonem funkce OLH tak je pro něj závazné (srov. § 73 odst. 2 správního řádu: *pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky*). Pokud by OLH řádně nevykonával své povinnosti stanovené uvedené v lesním zákoně, resp. v rozhodnutí o pověření dle § 37 odst. 6 téhož zákona, jednalo by se o jeho pochybení spočívající v nedodržení rozhodnutí vydaného na základě lesního zákona, které spadá pod dozorovou činnost orgánů státní správy lesů podle § 51 zákona o lesích, v rámci které lze uložit opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Plnění povinností OLH stanovených v rozhodnutí o pověření výkonem funkce OLH dle § 37 odst. 6 lesního zákona tedy právně vymahatelné je. Neplnění povinností OLH vyplývajících z lesního zákona, by v závislosti na intenzitě takového pochybení OLH dále mohlo představovat důvod pro odvolání stávajícího OLH a pověření jiného subjektu výkonem této funkce. Porušování povinností stanovených OLH lesním zákonem může rovněž představovat důvod pro odnětí licence podle

pokračování

§ 45 odst. 1 písm. d) lesního zákona, dle kterého *orgán státní správy lesů, který licenci udělil, ji odejme, jestliže držitel licence závažným způsobem poruší podmínky stanovené rozhodnutím o udělení licence nebo tímto zákonem.* Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2007, č. j. 10 Ca 167/2005 – 61, který judikoval, že *základní povinností odborného lesního hospodáře je ve smyslu § 37 odst. 1 a § 52 zákona č. 289/1995 Sb., lesní zákon, garantovat vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese a důsledně dbát ochrany lesa a řádného hospodaření v něm. Pokud odborný lesní hospodář na základě smlouvy s vlastníkem lesa v lese přímo hospodář, tedy provádí těžbu, pěstební činnost a další hospodářské činnosti v lese, přičemž opakovaně nerespektuje povinnosti, které pro hospodaření v lese stanoví vlastníku lesa lesní zákon, pak tímto jednáním závažným způsobem porušuje své povinnosti odborného lesního hospodáře, a jsou tak naplněny podmínky pro odnětí licence odborného lesního hospodáře podle § 45 odst. 1 písm. d) lesního zákona.*

[44] Nejvyšší správní se neztotožňuje ani s názorem stěžovatele, že porovnávání nabídek výkonu OLH jednotlivých uchazečů ve výběrovém řízení z hlediska jejich většího rozsahu ztrácí smysl. Jestliže totiž podle § 37 odst. 7 a 8 lesního zákona hrađí náklady na činnost OLH pověřeného dle § 37 odst. 6 lesního zákona stát ve fixní výši (která se vypočítává dle vyhlášky č. 423/2011 Sb., jako součin celkové výměry pozemků určených k plnění funkcí lesa všech vlastníků a pevně stanovené sazby na hektar a den ve výši 1,2 Kč), je v situaci, kdy se o výkon funkce OLH v konkrétní lokalitě uchází více zájemců, rozsah konkrétních činností, které zájemce nabízí v rámci výkonu funkce OLH provádět, vhodným kritériem pro posouzení otázky, který ze zájemců poskytuje nejlepší předpoklady k plnění zákonných povinností OLH, pokud tyto činnosti nevybočují z obecného rámce úkolu OLH zabezpečovat odbornou úroveň hospodaření v lese.

[45] Z toho, že vyhláška č. 423/2011 Sb., stanoví jednotnou sazbu náhrady nákladů podle průměrných nákladů na činnost OLH, nelze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat, že lesní zákon a prováděcí právní předpisy obsahují stěžovatelkou zmíněný taxativní výčet činností, v němž OLH zabezpečuje vlastníku lesa odbornou úroveň hospodaření v lese, jak činí stěžovatelka v kasační stížnosti, neboť sazba náhrady nákladů za činnosti OLH nemůže mít vliv na to, že OLH pověřený dle § 37 odst. 1 lesního zákona je povinen zabezpečit vlastníku lesa v souladu s lesním zákonem odbornou úroveň hospodaření v lese, přičemž lesní zákon jednotlivé povinnosti a činnosti OLH nevymezuje taxativním výčtem, viz též výše. Z povahy věci je zřejmé, že lesy v různých lokalitách ve vlastnictví různých vlastníků s různými odbornými znalostmi, možnostmi a schopnostmi vyžadují rozdílnou péči, je v nich hospodařeno odlišným způsobem a budou se tak lišit i konkrétní činnosti prováděné OLH v rámci zajištění odborné úrovně hospodaření v lese pro jeho vlastníka.

[46] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že v posuzované věci nebylo prokázáno, že subjekt nově pověřovaný výkonem funkce OLH je schopen vykonávat tuto funkci lépe než stěžovatelka. Svě tvrzení obsažené v této námitce však žádným způsobem nedoložil a není tak způsobilé vyvrátit uvedený závěr krajského soudu, ke kterému došel na základě srovnání oficiálně prezentovaných činností stěžovatelky a činností zabezpečovaných žalobcem uvedených v příloze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na závěr správního orgánu prvního stupně, že dojde ke zlepšení spolupráce mezi orgánem státní správy lesů a OLH a k jejímu zefektivnění a zpřehlednění a to i z pohledu vlastníků lesa. S ohledem na výše uvedené a s přihlédnutím k tomu, že vyhláška č. 423/2011 Sb., stanoví jednotnou sazbu náhrady nákladů podle průměrných nákladů na činnost OLH, je dále zřejmé, že důvodný není ani nesouhlas stěžovatele i stěžovatelky se závěrem krajského soudu, že žalobce je za stejný objem státem uvolněných finančních prostředků schopen poskytnout vlastníků lesa větší rozsah služeb, než stávající OLH (stěžovatelka), a proto bude vykonávat činnost OLH kvalitněji.

[47] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že správní orgán prvního stupně měl posuzovat důvody pro pověření jiné osoby výkonem funkce OLH formou správního řízení a nikoli realizovat výběrové řízení mimo rámec řízení správního. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že výběrové řízení na výkon funkce OLH v němž byl žalobce vybrán, probíhalo transparentním způsobem, bylo řádně zveřejněno a všichni uchazeči v něm měli stejné podmínky. Nabídka žalobce na výkon funkce OLH byla v tomto výběrovém řízení vyhodnocena jako nejlepší. Po tomto výběrovém řízení následovalo řízení podle § 37 odst. 6 lesního zákona zahájené z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud tak má za to, že správní orgán prvního stupně nepochybil a neporušil žádné ustanovení lesního zákona či správního řádu, pokud nabídky na výkon funkce OLH hodnotil mimo správní řízení, neboť výběr z těchto nabídek nebylo na místě provádět v řízení podle § 37 odst. 6 lesního zákona, jehož předmětem je pověření OLH (nikoli výběr z nabídek zájemců o výkon této funkce). Nejednalo se ani o řízení o výběru žádosti podle § 146 správního řádu, neboť zvláštní zákon (§ 37 odst. 6 lesního zákona) nestanoví, že by mělo probíhat řízení, jehož předmětem by byl výběr z více žádostí. Proto postačovalo, pokud správní orgán prvního stupně postupoval při výběru osoby pověřované funkcí OLH transparentním a nediskriminačním způsobem, ověřil, který ze zájemců má předpoklady pro nejkvalitnější výkon funkce OLH, a své závěry logickým způsobem vysvětlil v odůvodnění svého rozhodnutí.

[48] Námitce stěžovatele, v níž vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o vyloučení odkladného účinku odvolání bylo dostatečně odůvodněno, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť má stejně jako krajský soud za to, že správní orgán prvního stupně vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu dostatečně zdůvodnil. Poukázal na nutnost bezodkladného nástupu žalobce do funkce OLH, jehož činnost je nepostradatelná pro zajištění odborné úrovně péče o les. Činnost OLH je ve veřejném zájmu a je proto žádoucí a potřebné, aby nově ustanovený OLH začal vykonávat činnost, již byl pověřen, co nejdříve. To může představovat veřejný zájem odůvodňující vyloučení odkladného účinku odvolání. Závěr stěžovatele, ke kterému dospěl ve svém rozhodnutí, že správní orgán prvního stupně řádně neodůvodnil výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání v rozporu s § 85 odst. 4 správního řádu, tudíž není správný. Stěžovateli lze přisvědčit pouze potud, že i jím uváděné případy (stávající OLH svou funkci vůbec nevykonává, nebo při jejím výkonu hrubým způsobem porušuje právní předpisy), by představovaly důvod pro vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí o pověření nového OLH výkonem funkce podle § 37 odst. 6 lesního zákona z veřejného zájmu podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu.

[49] Stěžovatel v kasační stížnosti dále zpochybňuje správnost závěru krajského soudu, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nedojde ke vzniku újmy stěžovatelce, neboť bude pouze zbavena povinnosti veřejné služby a do jejích práv nebude vůbec zasazeno. Ke specifickému postavení stěžovatelky při výkonu činností OLH se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v rozsudku ze dne ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010 – 399, na který poukazuje stěžovatel, v němž uvedl, že *„ačkoli tak činnost lesního hospodáře mohou vykonávat a vykonávají také jiné subjekty, zákon přímo Lesům ČR, s. p., vybrazuje zvláštní postavení, když jim svěřuje funkci jakéhosi „pojistného lesního hospodáře“. Za určitých okolností vyplývajících přímo ze zákona tedy pouze Lesy ČR, s. p., budou vykonávat činnost lesního hospodáře. Zákon tak odlišuje jejich postavení od postavení všech ostatních subjektů na trhu, čímž jasně deklaruje zvláštní zájem na této činnosti, když regulaci výkonu této činnosti nepřenechává pouze tržním mechanismům.“* S povinnostmi OLH se pojí i práva, např. právo na úhradu nákladů na činnost OLH, upravené v § 37 odst. 7 lesního zákona, dle kterého hradí náklady na činnost odborného lesního hospodáře vykonávanou právnickou nebo fyzickou osobou podle odstavce 6 stát. Do těchto práv stěžovatelky je vyloučením odkladného účinku odvolání nepochybně zasazeno. Uvedený závěr krajského soudu tedy vskutku není správný a v tomto ohledu je třeba stěžovateli přisvědčit. Toto dílčí pochybení krajského soudu však nemá vliv

pokračování

na zákonnost rozsudku krajského soudu, neboť nemá vliv na posouzení podstaty věci (posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného o zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byl žalobce pověřen funkcí OLH a o zastavení řízení), kterou krajský soud vystihl, vypořádal žalobní námitky a své závěry řádně a srozumitelně odůvodnil. Přisvědčit proto nelze ani námitce stěžovatelky, že úvaha krajského soudu, že do jejích práv nebude vůbec zasaženo, činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným pro zmatečnost, vnitřní nesrozumitelnost a rozpornost.

[50] Návrhem stěžovatelky, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 10 A 136/2014 – 40, kterým byl žalobě přiznán odkladný účinek, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť se jedná o návrh zcela bezpředmětný a není možné mu vyhovět. Stěžovatelka totiž podala kasační stížnost pouze proti rozsudku krajského soudu, nikoli proti uvedenému usnesení krajského soudu, nehledě k tomu, že rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je dočasné ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. a kasační stížnost proti němu tak je nepřipustná.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[51] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem i stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnosti jsou proto obě nedůvodné. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. obě kasační stížnosti zamítl.

[52] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny právního zástupce za dva úkony právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného ze dne 24. 9. 2015, vyjádření ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 2. 10. 2015) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony náleží zástupci žalobce odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci žalobce náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci žalobce náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada dle § 57 odst. 2 s. ř. s o tuto daň ve výši 21%, tedy o 1.428 Kč. Žalovanému a osobě zúčastněné na řízení proto bylo uloženo uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rovným dílem částku 8.228 Kč ve výroku stanovené lhůtě k rukám jeho zástupce (každý z neúspěšných účastníků řízení o kasační stížnosti tedy uhradí žalobci 4.114 Kč).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu